

Una bona relació és la que sap mantenir l'equilibri entre la proximitat i la distància.

Si exagera la proximitat es fa totalitària, impertinent i pot arribar a ser tan golafre, que s'acabi trencant.

Si exagera la distància, entra en el distanciament, el desinterès i pot anar morint a poc a poc.

Proximitat significa: saber i saber-se al costat, acolliment sincer, i sincera veritat per sobre de tot, aquell nus de l'afecta i la voluntat que crea complicitat.

Ets pròxim quan t'oblides de tu de tant present que tens a l'altre. Història conjunta i que es va conjuntant.

Distància que no acapara, que deixa en llibertat, que respecta els punts de vista diferents, que no vol imposar, que contempla en el conjunt i que no entra en el misteri de la persona amiga o estimada fins que hi ha una invitació explícita o tàcita a fer-ho. I fins aleshores sempre hi ha un petit pas de respecte.

L'equilibri entre la proximitat i la distància no rau tan en un pacte de relació, quan a l'interior de la persona.

Quan no estàs dividit és quan et surt estar-hi amb l'altra sense cap acaparament. El nostre cor és moltes vegades el problema; per manca de pròpia acceptació, per expectatives irrealistes i per el no se què que el mou vers una felicitat, ja, ara, aquí.

Qui més proper del seu fill que el Pare del pròdig?. Imatge de Déu, tan pròxim a nosaltres i tan respectuós. Perquè és Amor ens vol lliures.

(Ampliació: Lluc 15, 11-31)

. Pare, donem la part de l'herència que em toca.

. Encara era lluny que el seu Pare es commogué

. i corregué a tirar-se-li al coll, i el besà.

. Fill meu tu sempre estàs en mi i tot el que és meu és teu.
